

Moordvakantie in Wales

Moordvakantie in Wales

Peter S. Visser

Auteur: Peter S. Visser

Coverontwerp: Katalin Telegdi

ISBN: 9789402125030

© psvisser 2014/2017 (herziene tekst)

Alles in dit boek is door mij verzonnen, elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen of personen dood of levend berust louter op toeval. Feitelijkheden kloppen in principe wel, soms is ook hier enige vrijheid toegepast.

1

Zaterdag 26 juli 1986

‘Sodemieter nou toch eens op!’

Met deze uitval haalt Ronald Willemsen het laatste beetje begrip bij zijn vriendin Annette vandaan. Boos kijkt ze hem aan, ze draait zich om en gaat naar buiten, de deur met een harde klap dichtslaand.

Hè, hè eindelijk rust, denkt Ronald. Maar goed ook, hij moet nog wat spullen bij elkaar zoeken voor zijn vertrek naar Engeland. Het gaat toch al langere tijd niet goed met hun relatie, zoveel kan het hem niet schelen dat ze nu weer boos is weggelopen. Veel belangrijker is het om op tijd op Schiphol te zijn om naar London Heathrow te vliegen. Wat er dan gebeurt, ziet hij wel. Hij kan haar altijd even bellen vanuit Engeland.

Zondag 27 juli 1986

Het is stralend mooi weer wanneer het kleine treintje in Wales bij Dovey Junction het spoor opgaat dat naar Pwllheli doorloopt. Aangekomen op Heathrow, wilde Ronald de trein nemen naar Londen. Het was druk bij de balie doordat ergens in Yorkshire een treinongeluk is geweest. Op een sandwichbord stond de prijs voor een tiendaags treinabonnement voor heel Groot-Brittannië en spontaan heeft Ronald dat gekocht. Bij zijn abonnement zit ook een netwerkkaart. Na een blik daarop besloot hij eerst naar Wales te gaan, via Shrewsbury. Daar heeft hij ook overnacht.

Je weet nooit wat je kunt verwachten, maar op de kaart kijkend lijkt het een mooie rit te worden. Zeker vanaf Tywyn wanneer de trein dicht langs de kust rijdt. Belangrijk is een plaatsje aan de linkerkant te bemachtigen. Dat is hem niet gelukt, de trein zit te vol daarvoor. Gelukkig stappen er op het station van Tywyn nogal wat mensen uit, snel gaat hij verzitten.

Terwijl Ronald opkijkt, ziet hij dat een jonge vrouw in wil stappen met een fiets met volgepakte fietstassen. Zou hij haar niet even moeten helpen? Dan is hij misschien wel zijn plaats aan het raam weer kwijt. Toch wint de hulpvaardigheid het, misschien ook omdat het een leuke meid lijkt.

‘Ik help je even,’ zegt hij in het Engels tegen haar en hij pakt de fiets bij het stuur. Samen lukt het vrij makkelijk om de fiets erin te tillen. Ronald duwt deze naar de andere kant van de trein en houdt hem vast.

‘Ook op vakantie?’ De vrouw knikt en tilt de fietstassen eraf. Hij weet niet wat hij verder moet zeggen, bepaald aanmoedigend is haar reactie niet. Wanneer zij klaar is met de tassen, zet Ronald de fiets goed tegen de railing die langs de treinwand loopt. Snel gaat hij terug naar zijn plaats. De trein vertrekt weer en meteen is er een schitterend uitzicht over de kust en het water van de baai die daarvoor ligt.

‘Nog bedankt voor je hulp,’ hoort Ronald in het Engels met een duidelijk accent. Het is de jonge vrouw van net en hij meldt dat het niets was. Ze gaat op de plek tegenover hem zitten.

‘Aan je uitspraak te horen ben je ook niet van hier.’

‘Inderdaad.’

‘Ik kom uit Nederland, Amsterdam om precies te zijn en ben hier voor twee weken op vakantie. En jij?’ Nog steeds merkt Ronald een duidelijke terughoudendheid, die wel te begrijpen valt wanneer ze ook alleen op vakantie is. Tegelijk is het opvallend dat ze tegenover hem komt zitten. Daar kan enige aanmoediging om contact te willen uit afgelezen worden.

‘Ik kom uit een dorpje vlakbij Kopenhagen en ja, ik ben inderdaad ook op vakantie. Mijn plan is om zo het schiereiland rond te fietsen.’

‘Al lang hier?’

‘Net een week en ik heb nog anderhalve week te gaan.’

‘Bevalt het goed? Ik krijg de indruk dat je ook alleen reist en dat lijkt me toch moeilijker voor een vrouw.’

‘Waarom dat?’ is de wat felle reactie van haar kant. O jee, denkt Ronald, dit kan alleen maar fout zijn wat ik nu ga zeggen. Hij kijkt uit het raam om iets te bedenken.

‘Misschien heb je ook wel gelijk,’ hoort hij tot zijn opluchting. Hij kijkt haar weer aan. Echt een leuke meid om te zien, zeker wanneer ze zich wat ontspant zoals nu. Mooi, halflang sluik haar, prachtig gebit en vooral heel mooie ogen. Wel een beetje slechte huid in het gezicht, je kunt niet alles hebben.

‘Ik heet trouwens Ronald.’ Hij steekt zijn hand uit.

‘Karina,’ antwoordt ze, terwijl zij zijn hand schudt.

De trein is een aantal stationnetjes met wat onuitsprekbare L-namen gepasseerd en rijdt Fairbourne binnen, waar weer vrij veel mensen in- en uitstappen.

‘Opvallend hoeveel deze trein gebruikt wordt.’

‘Misschien omdat dit toch een vrij toeristische route is? Het is het vakantie seizoen.’ Ze kijkt even naar buiten. ‘Waar ga jij naartoe?’

‘Weet ik eigenlijk niet, ik reis gewoon wat rond. Ik heb geen vaste plannen en wil zo ergens naar de kust lopen en daar wat

rondkijken. Liefst op een niet al te drukke plek, meestal schat ik het gewoon een beetje in waar ik eruit ga.'

Ze rijden om een kleine riviermond, vervolgens gaat de trein weer dicht langs de kust. Overal zijn kleine dorpjes met in frisse kleuren geschilderde huisjes en het strand is behoorlijk druk met mensen die duidelijk genieten van hun dagje uit. De hele atmosfeer heeft iets van twintig, dertig jaar geleden. Je zou je zo in het einde van de jaren vijftig of begin jaren zestig wanen. Niet dat hij dat zelf heeft meegemaakt, maar het gevoel dat films en foto's uit die tijd oproepen doet sterk aan hier denken.

Ronald en Karina kletsen wat over hun ervaringen in Engeland en Wales. Wanneer de trein weer afremt voor een station, lijkt het Ronald er leuk genoeg uitzien om uit te stappen. Het trekt hem wel om naar de zee te lopen en daar van het mooie weer te genieten. Zo nonchalant mogelijk vraagt hij of ze ook zin heeft om mee te gaan naar het strand.

'Je kunt daarna altijd nog doorgaan naar het schiereiland om verder te fietsen.' Er ontstaat een afwachtende spanning, maar tot zijn opluchting zegt ze ja.

'Op voorwaarde dat je me weer helpt met mijn fiets.'

'Uiteraard, met alle plezier.'

Wanneer de trein stilstaat, tillen ze de fiets er uit, pakken de tassen en rugzak en staan dan op het stationnetje van Llanbedr. Ze verlaten het aan de voorkant en volgen een weggetje dat naar het strand gaat. Helaas staan er ook meerdere borden met daarop dat er een camping of een hotel is. Om heel eerlijk te zijn valt het tegen hoe toeristisch het hier overkomt, maar laten ze toch eerst gaan kijken aan het strand.

Wanneer ze het weggetje inlopen, valt het nog meer tegen. Alles is aan beide kanten afgezet en er zijn alleen maar campings of grote huizen. Het is er wel mooi, maar de sfeer is behoorlijk commercieel. Als er ook nog een bord staat dat er voor het strand verderop entree betaald moet worden, heeft Ronald het een beetje gehad.

'Zullen we weer teruggaan en bij het laatste huis kijken of we naar beneden kunnen naar het water?' Karina knikt. Ze lopen iets terug en hoewel de omgeving tegenvalt, lijkt de stemming er niet onder te lijden. Het schept eerder een band dat ze vergelijkbare dingen belangrijk vinden.

Links naast het huis is een stukje grond dat niet bij de tuin hoort. Erg verruigd, maar er loopt iets van een paadje. Het lijkt mogelijk om daarlangs bij de baai te komen. Karina doet de fiets op slot en ze lopen naar beneden. Hier en daar moeten de brandnetels en bramen ontweken worden.

Bij de baai aangekomen is het alle moeite wel waard geweest. Ze komen op een plat vlak, vrij hoog boven het water, met hier en daar flink omhoog stekende rotspunten. Over de baai hebben Karina en Ronald een prachtig uitzicht. Aan het eind van het plateau loopt het redelijk steil af maar je kunt daar wel bij het water komen. Vanuit het huis zijn ze vrijwel niet te zien. Je moet echt uit het zolderraam gaan hangen wil dit lukken.

‘Schitterend hè, dit uitzicht?’ roept Ronald uit en Karina knikt enthousiast.

‘Durf jij hier te zwemmen?’

‘Nee, dat lijkt me veel te link. Ik ga zo wel even naar beneden om wat water over me heen te gooien.’

De zon is nu goed doorgebroken, ze gaan liggen om heerlijk bij te kleuren. Ronald gaat zijn zwembroek aantrekken. Terwijl hij die zoekt, is duidelijk dat Karina zich ook om gaat kleden. Er ontstaat even een ongemakkelijke sfeer, maar hij gaat niet heel ingewikkeld doen met een handdoek of zich achter één van de rotspunten omkleden. Ronald doet gewoon zijn kleren uit en trekt zijn zwembroek aan. Karina blijft niet achter en trekt ook haar kleren uit om alleen een bikinibroek aan te doen. Ze heeft prachtige, niet al te grote borsten en de rest van haar lichaam mag ook gezien worden. Haar mooie schouders, strakke billen en stevige driehoek haar probeert Ronald zo goed mogelijk te bekijken, terwijl hij doet alsof hij daar niet echt op let. Helemaal ontspannen voelt hij zich niet meer. Ze doet gelukkig nog wel een T-shirt aan.

Ronald loopt naar het water beneden en gaat in een ondiepe poel zitten op de rotskust. Het water is erg lekker, rustig gooit hij wat over zich heen.

‘Heb jij geen zin om wat af te koelen?’ Ze roept dat ze ook komt en gaat dicht bij hem zitten terwijl ze haar benen in het water steekt.

‘Heerlijk om hier zo lekker te zitten.’

‘Fantastisch!’

In de verte zien ze een paar schepen varen en over hen heen vliegt een helikopter van het leger. Ze kijken een poosje stil naar alles.

‘Ik heb eigenlijk trek,’ geeft Ronald na een tijdje aan. ‘Jij?’

‘Ja, laten we wat gaan eten.’

Terug bij de tassen drogen ze zich af en pakken het eten en drinken. Ze hebben behoorlijk wat bij zich, een lekkere lunch moet wel lukken.

‘Zal ik iets voor je klaarmaken?’

‘Lekker, maar wel zonder vlees.’ Tja, dat had hij ook wel kunnen bedenken, zo alternatief is ze natuurlijk wel. Hij doet zijn best en maakt iets lekkers voor haar klaar.

‘Zal ik er ook koffie bij zetten? Ik heb zo'n Italiaans apparaatje voor op mijn campinggaspitje.’

‘Heerlijk, graag.’ Karina gaat op haar handdoek zitten tegen een rotspunt en eet haar brood op.

‘Melk of suiker?’

‘Geen van beiden.’ Ronald neemt wel melk en met twee mokken loopt hij naar de rotspunt waar Karina zit. Ze drinken rustig en sluiten de ogen voor de zon. Wanneer de koffie op is zet Karina de mok neer, kijkt even naar Ronald en trekt haar T-shirt uit. Ze gaat verder onderuitgezakt zitten.

Jemig, Ronald begint bijna te bibberen wanneer hij zijn laatste slok neemt. Als hij haar mok wil pakken, ziet hij dat zij door haar oogharen naar hem kijkt. Speels duwt hij tegen haar en vraagt waarom ze zo stiekem naar hem kijkt.

‘Ik kijk helemaal niet naar je,’ zegt ze gemaakt fel en geeft een duw terug.

‘Wel waar.’

Ronald pakt haar nu vast en Karina probeert zich half los te werken, maar op een lacherige manier. Dan opeens zoent hij haar en Karina kust hem meteen terug. Vrijwel gelijk zijn ze in een vrijpartij verwickeld, waarbij Ronald ook haar borsten zoent. Licht kreunend gaat Karina helemaal achterover liggen. Ronald trekt haar bikinibroekje uit en streelt haar. Dan doet hij ook zijn zwembroek uit. Hij voelt de zon op zijn billen schijnen en kan zich niet herinneren zich ooit zo gelukkig gevoeld te hebben.

Mei 2006 – augustus 2008

Het is 16 mei 2006 en Ronald komt vrij laat thuis van zijn werk. Dinsdag is vaak een zware dag en zeker de laatste vergadering was erg moeizaam. Onderhandelen over de definitieve projectopzet, waarbij de opdrachtgever eigenlijk altijd meer wil dan op basis van de afgesproken prijs kan. Daar moet je niet te bot tegen ingaan, je mag de adviesopdracht natuurlijk niet kwijtraken.

Moe geworden van deze lange dag, neemt hij eerst een douche. In een oud trainingspak ploft hij lekker op de bank om eens heerlijk onderuitgezakt TV te kijken. Op alle Nederlandse zenders is volop in het nieuws dat Ayaan Hirsi Ali haar VVD-Kamerlidmaatschap neerlegt, ze gaat naar de VS.

Al zappend ziet hij op BBC 1 een vooraankondiging van Crimewatch UK. Naast twee verkrachtingen wordt er aandacht besteed aan de beroving van een zakenman en zal er een bijna twintig jaar oude moord behandeld worden. Er wordt een foto getoond van een toen 22-jarig meisje dat alleen door Wales reisde.

Hoewel hij de foto niet meteen herkent, komt er een onrustig gevoel over Ronald. Dit zal toch niet iets te maken kunnen hebben met dat Deense meisje dat hij in 1986 op vakantie ontmoet heeft? Hoe heette ze ook al weer? Carolina? Nee, het was iets anders, Christina? Nee, ook niet. Karina, schiet hem dan weer te binnen. Ze is hem altijd bijgebleven, zo vaak kwam het ook weer niet voor dat hij zo snel bij de eerste ontmoeting met een onbekende vrouw naar bed is geweest in de vrije natuur.

Na de vrijpartij hebben ze zich wat afgespoeld en zijn ze in de zon gaan liggen. Karina was geïnteresseerd of Ronald een relatie had in Nederland. Een min of meer aflopende en de vervolgvragen had hij bepaald niet uitgebreid beantwoord. Op zijn beurt had Ronald niet veel gevraagd, daar is altijd nog wel tijd voor. Wel merkte hij een bepaalde terughoudendheid bij haar. Het leek net of ze niet goed raad wist met wat er gebeurd was tussen hen. Als hij er nu aan terugdenkt, was hij ook wel erg kortaf naar haar. Misschien was ze daardoor zo terughoudend.

In de zon was het zo lekker, dat ze weggedommeld zijn. Ronald herinnert zich nog vaag de krijsende meeuwen en wat geluiden in de verte. Opeens merkte hij dat ze haar spullen bij elkaar zocht en op het punt stond te vertrekken. Verbaasd hierover en niet goed

wetend hoe te reageren, had hij net gedaan of hij nog sliep. Karina had hem wakker gemaakt en gezegd dat ze wilde vertrekken.

'Tja, als je dat wilt is het goed uiteraard. Ik help je nog wel even met je fiets.' Ronald had zijn schoenen aangedaan en Karina via het pad naar boven geholpen.

'Weet je het echt zeker dat je weg wilt?'

'Ja, ik wil op mezelf verder trekken, dat is juist de reden waarom ik hier gekomen ben.'

Bij het afscheid zoenden ze elkaar nog even intensief. Terwijl ze wegfietste zwaaide hij haar nog na. Ze keek nog eenmaal om, toen was ze weg. Het is niet anders. Alleen wel gek dat hij niet eens haar achternaam wist, dacht hij nog.

Zou zij dit nu echt zijn? Dan moet ze op die vakantie vermoord zijn en dat zou wel heel toevallig zijn.

Een onrustig uur volgt, waarin Ronald alvast op de Crimewatch-website van de BBC kijkt. De daar gegeven informatie wekt de indruk dat dit heel goed Karina zou kunnen zijn, hoewel de foto niet echt lijkt. Christina Pettersen heet ze hier. Zou hij het dan verkeerd verstaan hebben? Mogelijk, maar eigenlijk gelooft hij dat ook weer niet. Waarschijnlijk heeft ze toch een iets andere naam willen gebruiken. Hij is erg benieuwd wanneer ze dan vermoord is.

Eindelijk is het tien uur. In de aankondiging van het programma zit weer de moord op Christina Pettersen. Het duurt lang voor dit aan de beurt is, vooral omdat de andere zaken hem niet kunnen boeien. Als het item komt worden er foto's getoond van Christina met haar fiets voor het vertrek vanuit Denemarken. Vervolgens vertelt een zekere *Detective Chief Inspector* James dat zij voor het laatst gezien is in Porthmadog. Later is zij met haar fiets en spullen gevonden in een oude molen iets ten noordwesten van deze plaats. Vervolgens geeft hij aan dat ze graag alle mensen willen spreken die Christina Pettersen toen in Wales hebben meegemaakt. Zoals hij zo mooi zegt: "*to eliminate them from our enquiries*".

Ronald besluit de kaart er bij te halen en ziet dat ze inderdaad verder gegaan moet zijn. Wellicht is ze op de dag dat ze vermoord is, gaan fietsen vanaf Porthmadog over de rustige weggetjes. Eén daarvan leidt volgens de kaart langs een oude *slate mill*. Slate is leisteen, weet Ronald. Hij heeft niet meer een goed beeld ervan hoe haar fiets er precies uitzag. Volgens de getoonde foto was dat een sportief model. Wel meent hij te herinneren dat zij donkergroene kunststof fietstassen had.

Wat nu te doen? Het is hem duidelijk dat hij een belangrijke getuige is. Om zich nou te gaan melden en van alles over hem heen te

krijgen, daar zit hij ook niet op te wachten. Voor je het weet zijn er DNA-sporen van hem gevonden en leg dan maar eens uit dat het hele contact vrijwillig was.

Hij kijkt nog weer eens op de website van Crimewatch. Daar staat nu meer informatie. De betrokken detective heet Michael James en hij werkt bij de North Wales Police. Op TV was het al een prettige, wat oudere, rustige man. Op de foto hier komt hij heel betrouwbaar over. Er staat ook dat Christina Pettersen op 31 juli 1986 gevonden is.

Zal hij het reisdagboekje zoeken dat hij gemaakt heeft? Vroeger schreef hij die elke vakantie. Ze liggen niet heel geordend bij elkaar, het kost enige tijd om het juiste boekje te vinden. Helaas is dit geschreven met potlood en vaak met haastige krabbels. Heel goed leesbaar is het allemaal niet meer.

Al gauw vindt Ronald de beschrijving en hij ziet dat ze elkaar troffen op 27 juli, de tweede dag van zijn vakantie. Rond één uur ontmoet hij haar en ze zijn ongeveer drie uur in elkaars gezelschap. In zijn herinnering had ze geen tentje bij zich, maar overnachtte ze in *Bed&Breakfast*-huizen omdat ze dat veiliger vond. Nou je ziet het, denkt hij grimmig.

Waarschijnlijk zal ze de goedkoopste gezocht hebben. De eigenaren van de B&B's zullen bekend zijn. Er zal ook in 1986 een groot opgezet onderzoek naar haar verblijf zijn geweest, zeker in de omgeving waar ze gevonden is. Ronald voelt er niet veel voor om contact op te nemen met DCI James. Voor je het weet kom je behoorlijk in de verdachtenbank te staan en ben je alleen nog maar bezig je onschuld te bewijzen. Hij besluit het er nu bij te laten en gaat slapen. Dat lukt eerst niet goed, maar uiteindelijk valt hij wel in slaap.

De volgende dag lijkt het allemaal heel gek wanneer Ronald erover nadenkt. Ergens voelt hij dat hij van waarde kan zijn voor het onderzoek. Het gedrag van Christina naar hem was behoorlijk vrij, dat werpt een bepaald licht op zo'n zaak. Aan de andere kant kreeg hij wel de indruk dat zij niet het type was dat dit soort snelle vrijpartijen vaak toeliet. Hij gaat de komende dagen afwachten wat het resultaat is van de Crimewatchoproep.

Bijna elke dag kijkt Ronald meerdere keren op de website, maar hij ziet niet dat er veel bijkomt. Na een maand is de volgende uitzending. Vroeg genoeg zit hij voor de TV. Uit de update blijkt dat er niet veel informatie bijgekomen is. Eigenlijk is het een extra oproep met maar één toevoeging. Christina blijkt nog overnacht te hebben in een B&B in de nacht van 29 op 30 juli. Weer wordt een

beroep gedaan op de mensen die haar meegemaakt hebben in Wales, zeker na het uitschepen op de ochtend van 30 juli. Ronald pakt zijn reisboekje er weer bij en ziet dat hij toen met de trein op weg was naar Glasgow. Hij is drie dagen in Schotland gebleven en daarna naar Londen gegaan.

Er wordt niets gezegd over het adres van de B&B waar Christina de laatste nacht verbleef, waarschijnlijk was dit bij Porthmadog. Hij gaat op het internet kijken en vindt in de wat ruimere omgeving vier hotels, twee guesthouses en vier B&B-adressen aangegeven. Enig doorklikken leert dat de meeste veel te duur geweest zullen zijn voor Christina. Het is ook maar de vraag of deze er allemaal al waren in 1986 en of er niet een aantal verdwenen zijn. Daarbij staat lang niet alles op internet, zeker B&B's zullen niet allemaal een eigen website hebben. Een aantal adressen blijft over dat kansrijk zou kunnen zijn.

Maar dan nog? Leuk deze informatie, alleen wat moet hij er precies mee? Je moet toch ter plekke zijn om het verder uit te zoeken. Dat gaat niet werken, zo realiseert Ronald zich ook wel. Zodra hij daar gaat rondvragen heeft hij natuurlijk gelijk DCI James in zijn nek. Dan kan hij beter die man bellen en vertellen wat hij weet over het verblijf van Christina in Wales. Dat ze bij elkaar waren, was vier dagen voordat zij gevonden werd. Echt verdacht maakt hem dat strikt genomen niet.

Voor alle zekerheid gaat hij wel vanuit een telefooncel bellen. Aarzelend tikt Ronald het nummer in. De telefoon gaat tweemaal over, dan hoort hij een kordate mannenstem.

'Crimewatch UK information desk, hoe kan ik u helpen?'

'Ik bel voor DCI Michael James voor die zaak van het vermoorde Deense meisje twintig jaar geleden in Wales. Ik denk dat ik haar heb meegemaakt, maar dan vier dagen eerder dan zij vermoord is.'

'Wat is uw naam?'

'Die vertel ik zo wel, ik bel vanuit Amsterdam in Nederland.'

'Graag noteer ik eerst uw gegevens.'

'Nou, ik geef liever eerst mijn verhaal.'

'Zegt u dan maar waarom u belt.'

Ronald vertelt hoe hij Christina een paar dagen voor haar dood ontmoet heeft en dat ze een paar uren samen waren. De precieze details houdt hij vaag. Hij geeft wel aan dat zij zich Karina noemde.

'Was het contact ook intiem?' Meteen wordt het Ronald teveel, hij breekt gelijk het gesprek af. Dit wordt natuurlijk helemaal niks als hij daar op ingaat. Voor je het weet staat DCI James op de stoep met zijn team en hoe vriendelijk en rustig die man er ook uitziet, daar heeft Ronald toch echt geen trek in. Dan gaat hij liever even

afwachten en zo nu en dan op de Crimewatch-website kijken of er nieuwe ontwikkelingen zijn.

Deze zijn er de eerste twee maanden niet. Wel wordt er melding gemaakt van een telefoongesprek met iemand uit Nederland, met het verzoek of die persoon opnieuw contact wil opnemen. Dat ben ik dus, beseft Ronald.

Later besteden de uitzendingen er geen aandacht meer aan. Het zakt wat weg bij Ronald, ook omdat het steeds drukker wordt op zijn werk. Het tijdelijk management dat zij aanbieden neemt een grote vlucht nu de economie zo goed draait. Aan alle kanten wordt er getrokken aan de mensen die werken vanuit het bureau. Elke opdrachtgever vraagt meer dan alleen de eerste opdracht en heel 2007 werkt Ronald zich driemaal in de rondte.

De eerste helft van 2008 blijft eerst ook druk, dan verandert er wat. De crisis die in het najaar van 2007 in de VS begonnen is, gaat ook hier doorwerken. Opdrachtgevers worden duidelijk voorzichtiger en steeds minder mensen lange tijd in opdracht vragen.

Ronald besluit om van de teruglopende orderportefeuille gebruik te maken om een extra lange vakantie te nemen. Vorig jaar was het er op een weekje na niet van gekomen, nu zou hij er minstens zes weken tussenuit willen. Als hij de zomer doorwerkt, mag het ook van de andere directieleden. Hij hoeft niet lang na te denken over wat hij wil. Zelf op onderzoek gaan naar de moord op Christina Pettersen. Er is vrijwel niets meer over haar te vinden op de website van Crimewatch UK. Wel weet hij van de website van de North Wales Police dat de betrokken inspecteur nu met pensioen is.

Michael James leest nog eens het afscheidsinterview door dat gemaakt is bij zijn pensionering. Op de vraag welke onopgeloste zaak hem het meest bij zal blijven, antwoordt hij dat er een aantal is waaruit hij niet kan kiezen. Dat is ook waar.

De vrouw die op volkomen idiote wijze doodgestoken wordt op een landweggetje door een man, terwijl een boer die in het veld aan het ploegen was het zag gebeuren. Het gezin waarvan het huis in brand was gestoken terwijl zij lagen te slapen. Zo zijn er nog meer.

Had hij de moord op het Deense meisje, dat hier op fietsvakantie was niet graag willen oplossen? Dat was zijn laatste grote zaak en wie wil die niet oplossen? Er had ooit iemand uit Nederland over gebeld, dus er is minstens één persoon die er meer over weet.

Donderdag 21 augustus 2008

'Cabin crew, take your seats,' klinkt het in de Fokker 70 van KLM Cityhopper. Ronald kijkt naar het water onder hem en ziet de kust snel dichterbij komen. Aan de golven in de baai is duidelijk te zien dat het behoorlijk hard waait. Dan komt de grond eraan en volgt toch een zachte landing op de luchthaven van Cardiff. Ronald heeft bewust gekozen om in Zuid-Wales te beginnen, ergens wil hij dat het ook een beetje vakantie wordt hier.

De luchthaven zelf is vrij klein en het gebouw is nogal boxachtig. Stappend uit de bus die hen naar het terminalgebouw brengt, voelt Ronald de harde wind. Snel loopt hij naar de deur, dan gaat deze vanzelf open door de wind en slaat hem vol op zijn hoofd. Een behoorlijke klap, die maakt dat hij onderuit gaat.

'Are you alright, mate?' vraagt een medepassagier, die hem helpt om overeind te komen. Ronald zit er groggy bij en er loopt bloed over zijn ogen. Uit zijn rugzakje haalt hij een papieren zakdoekje en dept daarmee het bloed van zijn voorhoofd. Intussen staat hij met hulp op en loopt het gebouw in.

'Bedankt voor je hulp' zegt Ronald tegen de man die hem zonet overeind geholpen heeft.

'Ik zou nog maar wat voorzichtig aandoen. Je hebt zo te zien een lelijke klap gehad. Ben je hier trouwens op vakantie?'

'Grotendeels wel. En jij?' voegt Ronald eraan toe.

'Grotendeels niet, ik werk hier namelijk, hoewel ik eerst nog een week deels vrij ben voor ik weer volledig aan de slag moet.'

Binnen is het behoorlijk rondlopen voor ze uiteindelijk bij de douane aankomen. De man vertelt dat hij systeembeheerder is bij een bedrijf in bouwmaterialen met nogal wat vestigingen in Wales en West-Engeland.

'Trevor James,' zegt de man opeens, terwijl hij zijn visitekaartje geeft. Ronald geeft daarop die van hem, intussen zijn hand uitstekend.

'Nice to meet you,' vinden ze allebei.

'Zo te zien reis je alleen rond. Mocht je nog een keer mijn hulp nodig hebben, bel me gerust.'

'Graag, omgekeerd geldt dat ook.' Ronald stopt het kaartje van Trevor in zijn borstzakje.

Bij de douane kijkt een morsige oudere vrouw kort in zijn paspoort en vraagt ondertussen of Ronald een ongelukje heeft gehad. Hij legt uit wat er gebeurd is en zij raadt hem aan even zijn gezicht af te spoelen. Terwijl hij naar het toilet loopt, hoort hij nog een vrolijk *'Cheers, mate'* van Trevor. Een terecht advies om zijn gezicht af te spoelen: het ziet er niet uit met allerlei bloedsporen overal. Voorzichtig haalt hij het papieren zakdoekje eraf, spoelt de wond uit en plakt er weer wat papier tegenaan. De wond gaat iets open, maar het valt nu gelukkig mee hoeveel bloed er nog uitkomt.

Zijn auto moet hij ophalen bij het Short Stay-parkeerterrein. Daar staat een portacabin, met daarin een aantal kleine balies van de verschillende autoverhuurbedrijven. Bij de Hertzbalie vraagt de baliemedewerker gelijk of Ronald soms een ongelukje heeft gehad. Inderdaad, met de deur van de aankomsthal.

'Wilt u niet een pleister om de wond af te plakken?' De man geeft Ronald de grootste pleister uit de aanwezige verbanddoos. Met behulp van zijn reisspiegeltje plakt hij deze op zijn voorhoofd, het ziet er gelijk veel stoerder uit. Terwijl de medewerker de papieren verder in orde maakt, voelt Ronald wat hoofdpijn opkomen. Ook voelt hij zich duizelig worden. Waarschijnlijk is het verstandiger om eerst even rustig bij te komen en pas daarna te vertrekken.

'Ik doe de bagage alvast in de auto, maar ga dan even koffie drinken.'

'Prima, geen enkel probleem.'

Met de bagage in de gehuurde Ford Focus, loopt Ronald terug de terminal in. Links is een ruimte waar hij koffie kan drinken. Een dubbele espresso; vaak helpt dat al genoeg om de hoofdpijn te verdrijven. Rechts zit een drogisterij. Zal hij niet ook wat tegen de hoofdpijn halen? Ronald koopt een doosje paracetamol. Snel drinkt hij zijn koffie op, neemt met een glas water twee tabletten in en doet daarna even zijn ogen dicht. Langzaamaan zakt hij weg.

Met een schok wordt hij wakker omdat een medewerkster van de koffiebalie hem aan zijn schouder schudt en vraagt of alles goed met hem gaat.

'Ja hoor, ik was alleen even weggezakt.' Hij schudt de slaap wat uit zijn lichaam en ziet dat het bijna een uur verder is. Gelukkig is hij behoorlijk opgekikkerd, de hoofdpijn lijkt verdwenen.

Het is al vrij laat geworden, bijna half zes lokale tijd. Veel meer dan een uur of twee rijden wil Ronald eigenlijk niet meer, hij moet nog een B&B vinden en ook ergens eten. Na een blik op de kaart besluit hij in Brecon te gaan overnachten. In zo'n vrij bekend toeristisch plaatsje zullen wel genoeg overnachtingsmogelijkheden zijn.

Het verkeer is vrij druk, zeker bij de eerste plaats na het vliegveld. Gelukkig maar dat Cardiff Airport een behoorlijk eind buiten Cardiff zelf ligt, anders zou het helemaal filerijden zijn. Via de autosnelweg komt Ronald op de provinciale weg naar het noorden en daar gaat het meteen een stuk vlotter.

Na ruim een uurtje begint duidelijk het *Brecon Beacons National Park*. Een bijna onvoorstelbare leegte met alleen een vrij smalle weg er doorheen en overal schapen. Nauwelijks verkeer en al helemaal geen huizen of andere gebouwen. Prachtig om dit te zien aan het begin van de avond, je begrijpt meteen waarom dit één van de bekendste Nationale Parken van Wales is. Het is helemaal stil geworden op de weg, wel moet hij vaak oppassen met schapen die dichtbij of zelfs op de weg staan. Toch schiet het aardig op en iets voor half acht rijdt hij Brecon binnen.

Net vanaf de provinciale weg ziet hij al een guesthouse aangegeven, vlak voor het oude plaatsje echt begint. Het pand ziet er prima uit en er is ook goed te parkeren. Ronald gaat vragen of er een kamer is en gelukkig is er nog eentje. Het is een heel grappige kamer in een vrijstaand gebouwtje aan de achterkant, dat duidelijk ooit een schuurtje geweest moet zijn. Van hier zie je goed dat het hele pand ooit een boerderij was, die langzamerhand door het plaatsje is ingehaald. Terug bij de balie meldt Ronald dat hij de kamer neemt voor twee nachten.

‘Zou u dan dit formulier in willen vullen?’

Terwijl Ronald de vragen invult, vraagt hij aan de medewerker wat er eigenlijk met zo'n formulier gebeurt.

‘De essentiële gegevens worden direct ingevoerd op de computer en gekoppeld aan de kamer en ik scan het formulier als bijlage erbij. Het formulier zelf wordt een jaar hier op kantoor bewaard en gaat dan naar het archief. Eerlijk gezegd weet ik niet wat er daar dan mee gebeurt,’ vertelt de man uitvoerig.

‘Hoelang gebruiken jullie al een computer?’

‘Dat weet ik niet precies, maar volgens mij al vrij lang. Mijn baas is iemand die wel wat met nieuwe ontwikkelingen heeft, dus een computer heeft hij al best lang in gebruik.’ De man denkt even na. ‘Misschien al wel zo'n twintig jaar.’

‘Kunnen jullie die gegevens allemaal nog inzien?’

‘Volgens mij wel, maar waarom wilt u dit allemaal weten?’ klinkt het dan haast achterdochtig.

‘Ach, zomaar,’ antwoordt Ronald zo neutraal mogelijk.

Nu zal niet overal zo lang al een computer gebruikt worden, maar een jaar of twintig zou wel kunnen. Mogelijk zijn er nog gegevens over het verblijf van Christina Pettersen in Wales. Tegelijk valt hem

ook op dat er helemaal niet naar zijn paspoort wordt gevraagd, eigenlijk kan hij invullen wat hij wil. Als je gewoon betaalt, kom je blijkbaar overal mee weg.

‘Is er nog kans op een diner hier?’

‘Nee, wij hebben niet meer op iemand gerekend. Als u het dorp ingaat, vindt u heel veel mogelijkheden om iets te eten.’

Buiten gaat Ronald het bruggetje over het oude dorp in. De eerste pub serveert wel eten, maar er is ook live muziek. Dat is hem te lawaaiig. Daarnaast zit een *Fish&Chips shop* die al niet meer open is. De volgende pub is ook veel te druk, maar dan ziet Ronald een Indiaas restaurant. Binnen is het vrij rustig en de muziek staat ook niet al te hard. Snel bestelt hij eten met thee erbij.

Een bewogen dag, dat mag je zeggen. Ronald merkt dat de paracetamol zijn uitwerkt, er komt weer een behoorlijke hoofdpijn opzetten. Hij besluit er nog twee te nemen en vraagt om wat water. Opeens overvalt Ronald een gevoel van moedeloosheid. Het lijkt allemaal op voorhand een goed idee om naar Wales te komen en zelf op onderzoek te gaan. Maar als hij eerlijk is, weet hij eigenlijk niet goed hoe hij het nu moet gaan aanpakken. Opbellen naar de verschillende adressen heeft weinig zin, maar ook in persoon kun je toch moeilijk bij elk van de B&B-adressen langsgaan en vragen of ze iets weten van een moord van meer dan twintig jaar geleden.

Gelukkig wordt het eten gebracht en het ruikt geweldig. Snel schept Ronald zijn bord vol en eet hij wat. Heerlijk, daar kikkert hij echt van op. Hij had ook behoorlijke trek gekregen, geen wonder dat hij zo somber werd. Door het eten voelt Ronald zich duidelijk beter en hij neemt zich voor om zodirect of anders morgenochtend nog eens de verschillende B&B-adressen door te nemen. Hier gaan zitten somberen levert in ieder geval niets op.

‘Bent u klaar met eten?’ hoort hij opeens in het typerende Indiase accent. Hoewel typerend? Ronald heeft gemerkt dat het accent van mensen die met het *Welsh* zijn opgegroeid bijna net zo klinkt.

‘Inderdaad, brengt u maar de rekening, ik hoef geen dessert.’

Hij gaat nog wat rondlopen in het stadje en een leuke pub zoeken, waar hij nog een lekkere pint kan drinken.

Het is een mooi plaatsje aan een rivier, met ook leuke winkels. De pubs zien er van buiten sfeervol uit, maar zijn binnen verbouwd in een weinig interessante standaardstijl. Verrassend hoe men het echt karakteristieke van deze gebouwen eruit kan slopen.

Uiteindelijk vindt Ronald een niet al te opgeknapt pub op een kruising, waar ook duidelijk lokale mensen aanwezig zijn. Veel rauw, bijna onverstaanbaar geschreeuw naar elkaar maar wel met een vriendelijke ondertoon. Er wordt ook veel gelachen. De TV in

de hoek staat aan met de Olympische Spelen in China, het geluid is uitgezet. Als Ronald achter zijn lokale bitter zit, kijkt hij half naar de TV.

Opeens voelt hij zich voor het eerst deze dag op vakantie. Hij is hier dan wel met een doel maar wil ook enige rust. Vandaar de start hier in het zuiden van Wales. Dan zakt het bier in en merkt hij hoe moe hij is. Niet te laat maken vanavond en een goede nacht pakken. Hij bestelt nog een halve pint, drinkt die rustig op en loopt dan terug naar het guesthouse.

Via de achteringang kan hij direct naar zijn kamer. Hij valt als een blok in een droomloze slaap. Rond half zes wordt hij wakker, zich afvragend waar hij precies is. Zijn hoofd lijkt wel een blok beton. Opnieuw besluit hij een paracetamol te nemen, die gelukkig na een kwartier begint te werken. Uiteindelijk dommelt Ronald nog wat in.

In zijn cottage net buiten Llandudno ligt Michael James wakker. Hij is hier naartoe verhuisd na zijn pensionering en eindelijk is het huisje nu echt op orde. Er viel veel aan op te knappen, maar daar was de prijs dan ook naar. Daarbij was het ook leuk om iets te doen te hebben, anders is het wel heel veel vrije tijd wat je gelijk krijgt.

Alles is nu klaar en dan komt de vraag op wat te doen. De afgelopen week heeft hij nog eens de kopieën van de dossiers nagelezen waarmee hij ooit nog eens aan de slag wil. Met als gevolg dat hij er nu 's nachts over na ligt te denken.

Alsof dat veel helpt.

Vrijdag 22 augustus 2008

Het is acht uur wanneer Ronald opnieuw wakker wordt. Eerst een lekkere warme douche en dan op naar de ontbijtkamer in het hoofdgebouw. Hij vraagt om sterke thee en een uitgebreid *cooked breakfast*. Terwijl hij er op wacht eet hij wat cornflakes en leest een krant. Gelukkig is er ook The Daily Telegraph en niet alleen de tabloids.

Veel discussie is er in de krant over het niet door laten gaan van de verkiezingen door premier Brown, die voor de zomer aan de macht is gekomen door Tony Blair op te volgen als leider van Labour. Eigenlijk wordt hem lafheid verweten. Fijn dat je het weet, maar in Engeland word je als buitenstaander toch niet geacht om over politiek te praten.

Na het ontbijt besluit Ronald wat meer in de krant te lezen, zeker over de Olympische Spelen. Grappig hoe nationalistisch je altijd wordt wanneer 'we' weer goud winnen. Lekker nog een kop koffie erbij. Hij krijgt zin om in de loop van de ochtend de omgeving te verkennen. Het stadje heeft hij gisteravond voldoende meegemaakt, zo interessant is dit verder niet. Dan gaat hij vanmiddag aan de slag met die B&B-adressen.

Hij pakt de auto en rijdt weer het Nationale Park in. Zeker de weg naar Garth is schitterend en eigenlijk zo mooi dat hij blij is hier een dag extra te zijn. Van daar gaat hij naar Builth Wells om te lunchen, dit is een wat grotere plaats. Het wordt niet meer dan een sandwich in een simpel eettentje. Terwijl hij eet, beseft Ronald dat hij steeds meer gewoon op vakantie is. De hele gedachte om achter de moord op Christina Pettersen aan te gaan, raakt sterk op de achtergrond. Als hij er al aan denkt, komt een eigen onderzoek steeds nuttelozer over. Op dat moment gaat zijn mobiel. Hij kijkt naar de display, maar ziet 'onbekend' staan.

'Hallo?'

'Ik zoek Ronald Willemsen,' klinkt het in het Engels.

'Speaking.'

'Met Trevor James. We hebben elkaar gisteren op de luchthaven van Cardiff getroffen, toen ik je hielp na je val. Hoe is het nu met je?'

'Wel goed, ik merk er niet veel meer van. Aardig dat je even belt om er naar te vragen.'

'Zeker. Waar verblijf je eigenlijk?'

'Ik zit nu in Builth Wells maar logeer in Brecon, dus ik ben niet zo heel ver gegaan.'

'Dat komt mooi uit, want dit is niet de enige reden om je te bellen. Vanmiddag hebben we een bedrijfsontvangst van een Nederlandse delegatie, waarmee we over een contract onderhandelen. Misschien vind je het gek om daarbij te zijn, maar ik bel je om te vragen de tolk te wezen voor mij en mijn baas bij de onderhandelingen. Ik merkte namelijk gistermiddag dat je erg goed Engels spreekt en ik neem maar aan dat je Nederlands ook wel goed is,' vult Trevor ironisch aan.

'Is dat echt nodig, bijna iedere Nederlander spreekt toch wel voldoende Engels lijkt me?'

'Misschien. Toch is het bedrijfsbeleid om altijd een tolk van onze kant aanwezig te hebben, zodat er later geen klachten kunnen komen over de onderhandelingen. Je Engels is echt beter dan gemiddeld.'

'Dat misschien wel, maar ik ben geen tolk van opleiding.'

'Dat hoeft ook niet persé. Kijk maar wat je wilt, ik hoor het liefst wel snel van je.'

'Vooruit dan,' reageert Ronald nu minder terughoudend.

'Ik kan me voorstellen dat je er geen zin in hebt, dan kun je het gewoon eerlijk zeggen.'

'Nee, nee. Ben inderdaad een beetje verbaasd maar ik vind het ook wel weer leuk zoiets te doen. Waar is het?'

'Het is zodirect vanaf zeven uur in een hotel net buiten Cardiff. Ik zal je de details even sturen. Het kledingvoorschrift is verzorgd informeel, dat zal wel lukken neem ik aan. Kunnen we elkaar wat eerder treffen, zodat je mijn baas van te voren ontmoet en we je bij kunnen praten over de opzet van de hele avond? Zou dat lukken om *half five*?'

'Ben jij er ook bij dan?'

'Jazeker. Het contract gaat ook deels over mijn werk, vandaar.'

'Oké, dan doe ik het.'

'Als je wilt kun je wel in dat hotel overnachten, dan regel ik een kamer.'

'Dat is wel zo handig.'

'Zie je dan zo,' besluit Trevor.

Op zijn zachts gezegd, heel apart. De informatie van Trevor komt via een sms binnen. Ronald vraagt of hij even het internet op kan en ziet dat het hotel vlak voor de M4 is. Hij moet terugrijden en dan naar rechts richting Ti Rhiw, hoe je dat dan ook uitspreekt. Op de foto's ziet het hotel er erg sfeervol uit, veel donker hout met lekkere banken en een grote open haard.

Ongelofelijk dat je gisterochtend nog gewoon aan je ontbijt thuis zit en nu in een totaal andere wereld terecht bent gekomen met ook totaal andere contacten. De moord op Christina Pettersen raakt nu wel heel erg op de achtergrond.

Na het eten rijdt Ronald meteen terug naar Brecon, deze keer via de wat grotere wegen. Terug bij het guesthouse checkt hij uit en vraagt hij of hij het geld van de tweede nacht terug kan krijgen. In overleg wordt besloten de helft terug te geven. Ronald vraagt of hij dan nog een uurtje op de kamer kan liggen, dat is geen probleem. Hij wil graag nog wat rusten, dit kan altijd goed zijn om het vanavond langer vol te houden. Opeens realiseert hij zich dat zijn hoofdpijn helemaal verdwenen is. Er lijkt gelukkig niet echt iets aan de hand, ondanks de behoorlijke klap van gisteren.

Na een halfuurtje rusten neemt Ronald een douche en plakt daarna een nieuwe pleister op de wond. Tijdens het aankleden, ziet hij Jamaica de 4 x 100 meter estafette met overmacht winnen. Niet verrassend met zo'n sterke loper als Usain Bolt in je ploeg. Rustig trekt Ronald het enige pak aan dat hij bij zich heeft, hij verwacht toch iets meer de nadruk op verzorgd dan informeel. Vlak voor vieren vertrekt hij en rijdt vrijwel rechtstreeks naar het hotel. Vanaf de grotere weg staat het ook al aangegeven, hij is er ruim voor half zes.

Achter het hotel is een grote parkeerplaats. Via een zij-ingang loopt hij naar binnen en volgt de aanwijzing naar de receptie. In de lobby ziet hij Trevor James al zitten, samen met twee iets oudere mannen. Alle drie zijn ze inderdaad in pak, goed ingeschat dus.

‘Goed je te zien,’ zegt Trevor enthousiast. ‘Hoe gaat het met je nu?’ vraagt hij, knikkend naar Ronald’s voorhoofd.

‘Ik merk er eigenlijk niets meer van.’

‘Mooi om te horen. Ik zal je even voorstellen aan mijn directeur en onze verkoopleider.’ Beide heren zijn ook opgestaan en stellen zich voor. De oudste van de twee is inderdaad de directeur. Ronald schat hem op begin vijftig, de ander is overigens niet veel jonger.

‘Laten we alvast naar de bar gaan en wat te drinken nemen, dat praat makkelijker,’ stelt Trevor voor. Na wat gedoe omdat iedereen elkaar voorrang wil geven, komt men in beweging en lopen ze voorbij de receptie de bar in. Achterin is een aantal nissen en Trevor stelt voor in eentje daarvan te gaan zitten. Na het opnemen van hun bestelling, begint het gesprek al vrij snel over de komende onderhandelingen. Ronald krijgt uitgelegd wat er van hem verwacht wordt. Het loopt vrij vlot, een enkele keer moet hij naar de betekenis van een technische term vragen. Aan het slot geven de

beide heren aan tevreden te zijn over Ronald als tolk. Ze willen met zijn tweeën nog wat voorbereiden.

‘Nog wat drinken?’ vraagt Trevor.

‘Liever eerst ruimte maken.’

‘Goed idee.’ Samen lopen ze terug naar de hal voor de toiletten.

‘Toch wel gek zoiets wanneer je hier voor andere redenen bent, nietwaar?’

‘Ach, tegelijkertijd zijn onverwachte dingen ook leuk,’ reageert Ronald.

‘Niet iedereen vindt dat.’

‘Dat is ook wel waar.’

‘Waarvoor moet je werkmattig in Wales zijn?’ Ronald aarzelt over zijn antwoord en vraagt of er later nog een gelegenheid is om elkaar wat langer te spreken. Trevor kijkt hem aan en ziet dat dit voor Ronald belangrijk is.

‘Zeker, zullen we dat na afloop van hier doen?’

‘Akkoord.’

Op het toilet denkt Ronald na in hoeverre hij Trevor in vertrouwen zal nemen. Aan de ene kant is het raar om hem alles te vertellen, in feite kent hij hem nauwelijks. Aan de andere kant heeft het weinig zin om maar een gedeelte van het verhaal te vertellen. Het komt dan vreemd over dat hij helemaal naar Wales is gekomen om iets uit te gaan zoeken terwijl het niet veel voorstelt. Alles vertellen lijkt daarom het beste.

Terug in de bar drinken ze nog een koffie en al vrij snel komen de gasten. Ronald wordt voorgesteld aan de ondernemers voor wie hij gaat tolken en deze zijn wel blij daarmee. Het formele gedeelte van de avond verloopt in het begin vrij moeizaam. Uiteindelijk ontstaat er een prettige sfeer, waardoor er goede afspraken lijken te komen. Ronald merkt dat als je steeds met het vertalen bezig bent, het in feite nauwelijks tot je doordringt waar het inhoudelijk over gaat.

Zo rond half negen kan men aan het buffet en wordt er ook flink naar binnen gegoten. Ook Ronald vermaakt zich prima. De beide Nederlandse ondernemers zijn duidelijk omhoog gegroeide vrije jongens die menig sappig verhaal hebben over hun avonturen in de wondere wereld van het internationale zakenleven. Regelmatig springt Ronald bij in het vertalen, hoewel niet altijd even vlot bij de soms wel erg openhartige details.

Om elf uur wordt de avond afgesloten door de directeur en kan men naar zijn hotelkamer gaan.

‘Wat doen wij?’ vraagt Trevor. ‘Je wilde nog ergens over praten.’